

DIUMENGE XXXII DURANT L'ANY (A)
Festa de la dedicació de la Basílica del Laterà
Homilia del P. Joan M. Mayol, monjo de Montserrat
9 de novembre de 2008
Jn 2, 13-22

Entre els senyals i els diàlegs que segueixen al pròleg de sant Joan, avui, l'episodi de la purificació del temple ens porta, en la festa de la dedicació de la Basílica del Laterà un doble ensenyament: Jesús és el santuari veritable de Déu, i els deixebles de Jesús estem cridats a ser el seu veritable temple.

Quan l'evangelista ens parlava de l'expulsió dels mercaders del temple ha fet servir per indicar el lloc el mot grec “ἱ ε ρ ὶ ο ν” que significa: temple, però quan s'ha referit a Jesús a emprat deliberadament una paraula diferent “ναοῦ” que més aviat vol dir: santuari, mot reservat al lloc central del temple, lloc on roman la penyora de la fidelitat i de l'amor de Déu. Allí hi havia el santuari dels sants que guardava l'arca de l'aliança que contenia les taules de la Llei, un vas amb manà – el pa dels israelites en el desert– i la vara granada d'Aaron que acreditava l'exclusivitat sacerdotal de la seva família.

Així, quan Jesús respon als jueus dient-los que destrueixin aquest santuari que ell el reconstruirà en tres dies, i ho fa no tant al·ludint a la construcció arquitectònica sinó referint-se al seu cos, l'evangelista ens introdueix en el misteri del Messies que passarà pel sofriment i la mort però que arribarà a la glòria amb la resurrecció. Així ho entengueren els deixebles que després de la resurrecció del Senyor recordaren que ell deia això i cregueren en l'Esclatada i en aquesta paraula de Jesús. Aquesta és la fe de l'Església, aquesta és la nostra fe.

Jesús és l'autèntic santuari de Déu, i com a tal conté en ell ja no les taules de la Llei sinó la seva plenitud que es troba en la Gràcia i la Veritat, per nosaltres font d'esperança i de vida. El pa celestial del nou Israel ja no serà el manà antic sinó la carn i la sang del Fill de l'Home dels quals el pa i el vi de l'eucaristia en són la realitat material. I consagrat com a veritable i únic sacerdot de la nova aliança en la passió amb la seva pròpia sang el Senyor, ens obté el perdó dels pecats i la vida eterna. I a tots ens ofereix, no ja la vara granada que designava la casta intocable d'una dinastia sinó l'arbre de la creu que uneix tots els batejats al seu únic sacerdot, el sacerdot de Crist. Aquest és el veritable santuari de tota la comunitat cristiana i de cada església particular fet visible en la vida fraterna. En la seva casa d'oració, que son les esglésies, hi brilla especialment aquest misteri en la litúrgia i en els sagraments com a realitat i anunci de la nova Jerusalem. L'aniversari de la dedicació de la primera casa de pregària després de les persecucions, la catedral de Roma, celebra el nucli d'aquesta realitat més enllà de qualsevol edifici, i ens uneix catòlicament amb l'Església cap i mare de totes les altres Esglésies, aquella que guarda amb especial sol·licitud la fe de l'apòstol sant Pere sobre la qual el Senyor edifica la seva Església.

Al voltant d'aquest santuari que és el Crist Ressuscitat cal conservar lliure de qualsevol mercadeig el temple que som tots els fidels i que Jesús a designat com la casa del seu Pare. No convertim doncs en mercat la casa del Pare, ni comprant o venen bens espirituals o profanant amb una conducta indigna la santedat de l'home nou que rebérem en el baptisme o la dignitat que té tot ésser humà pel sol fet de ser persona.

L'acció profètica de Jesús més que purificar el temple purifica la nostra fe perquè puguem tributar a Déu un culte autèntic que li doni glòria, que parli significativament de la seva bondat i de la seva misericòrdia en el concret de les contingències humanes, un culte que el glorifiqui per una vida solidària amb el bé i missionera en l'amor, que atregui a la fe els qui se senten buits, cansats o desesperançats, un culte que retorni al qui l'hagi perduda o descobreixi al qui mai l'ha tinguda l'alegria de viure a la presència de Déu. I a nosaltres aquest culte veritable ens sigui cada dia un motiu més gran de conversió i de joia, una conversió més profunda i una joia cada vegada més plena.